

NYÁR!

Ez még a nyár!
 A napkorong tüzelve jár,
 A hőség kinzó, rekkenő —
 Lelankadt lomb, kisült mező . . .
 Fáradt az agy, fáradt a szív,
 Lágy pamlagod pihenni hív,
 S a lomha test hüs estre vár —
 Ez még a nyár!

Ez még a nyár!
 Dereng a halvány holdsugár —
 A véred perzselőn pezseg,
 S beteg vagy újra — vágybeteg, —
 És futsz, mint vad, mint kergetett,
 Mig párodat fel nem leled,
 És ajkad ajkra nem talál —
 Ez még a nyár!

Ez még a nyár!
 De olykoron már dér szítál —
 Fűszálon kristálytű ragyog,
 És könnyesek a hajnalok . . .
 A véred is már csendesebb,
 A szálló fecskepárt lesed,
 S csak emlékekkel bíbelődsz —
 Közélg az ősz!

Vályi Nagy Géza.